

Gabrielė Motūzaitė

Visą vaikystę ir paauglystę turėjau „menininkės“ etiketę. Rašydavau poeziją, kolekcionuodavau džiovintas rožes, piešdavau ant sienų, sūpuodavau gatvėje rastus kačiukus ir prisikepusi karštų sumuštinių eidavau ieškoti namų neturinčių draugų su įdomiausiomis istorijomis. Todėl tikriausiai galite suprasti mano artimųjų nuostabą, kai baigusi mokyklą pasakiau, jog nusprendžiau išeiti savanoriauti į kariuomenę. Man tai buvo aiškus Dievo pašaukimas, o mamai, močiutėms ir tetoms – ašarų pakalnė. Pamenu, kaip aiškiai jaučiau norą bėgti su mažuoju broliu ant rankų greičiau, negu kad jis bėgtų vienas ir... tiesiog išėjau. Visgi Dievas mane gerai pažįstą ir tie 9 mėnesiai tarnystės buvo geriausias laikas mano gyvenime. Grįžusi sau pasakiau: „Išmokau silpnesnius ginti fiziškai, dabar reikia išmokti, kaip tai daryti žodžiu“ ir nedvejodama pasirinkau socialinės politikos studijas Vilniaus universitete.

Dabar mažasis brolis jau už mane visa galva aukštesnis, o aš ketvirtame bakalauro kurse. Čia išmokau užsidėti kitų žmonių perspektyvos akinius, suprasti tikrąsias problemas ir galimus įrankius joms spręsti. Kariuomenė moko kaip ginti nuo priešų išorėje, o studijos – kad tų priešų įvairiomis formomis yra ir viduje. Kartais su visais stereotipais, nusistatymais, nežinojimu ir baimėmis jais tampame mes patys.

Tad būkite drąsūs, neužsimerkite kitų ir ypač savo daromai neteisybei. Juk parašyta: Išgirdau Viešpaties balsą: „Ką man siųsti? Kas eis už mus?“ O aš atsiliepiu: „Štai aš, siųsk mane!“ (Izaijo 6, 8).